

René: POHÁDKA S PŘEKVAPENÍM

Bylo nebylo

S Karlem jsem se potkal těsně před vstupem do městečka, když jsem seděl před branou a rozhodoval se, zda tam jít nebo pokračovat v cestě. Karel přijel na koni a dal se se mnou do řeči. Ptal se mě, odkud jdu, a co tam dělám, a zároveň co chci dělat dál, jaké mám plány do budoucna, kam budu pokračovat. Všechno jsem mu poctivě řekl, a on se mě zeptal, zda bych nechtěl putovat po světě s ním. Byl jsem na cestě již hodně dlouho, a tak jsem řekl, že s ním rád půjdu dál. Karel se mi velice líbil, protože to byl moc hezký kluk asi třináctiletý. Měl kudrnaté zrzavé vlasy, modré oči a štíhlou vyšší postavu. Na sobě měl bílou košili a modré kalhoty. Obojí bylo z kvalitní látky. U sedla měl uvázaný tlumok s dalšími věcmi.

Šel jsem tedy s ním do města a on tam zaplatil ubytování v místním hostinci. Já jsem byl rád, že mám kam hlavu složit, protože peníze jsem již skoro žádné neměl. Byl jsem osmnáctiletý kluk s normální postavou. Netušil jsem, že jsem moc hezký klučina s modrýma očima a plavými vlasy, které se mi vlnily kolem hlavy.

Byl jsem s Karlem již měsíc. On mi všechno platil, dokonce i jídlo v hostinci. Měl jsem se jako král. Každý večer jsme si před spaním vyprávěli zážitky ze života. Dnes jsme také klábosili o různých záležitostech.

Pak Karel začal vyprávět příběh o tom, jak mu jeho strýc, když byl menší, dával výprask na zadek, jakmile udělal nějakou blbost. Přehnul si ho přes koleno, stáhl mu kalhoty a nasekal mu dlaní na holou. Potom, když povyrostl, že jej vždy vyplácel rákoskou. Musel si sundat kalhoty, lehnout na lavici, on jej přivázal a dal mu rákoskou deset ran, když to bylo za něco opravdu moc blbého tak dostal dvacet ran. Údajně to strašně moc bolelo, říkal, že kvičel a brečel, až se to rozléhalo po domě. Ptal se také mě, jestli mám s výpraskem nějaké zkušenosti.

Po pravdě jsem řekl, že jsem dostával páskem od sedláka víc než často. Musel jsem se přehnout přes stůl, on mi stáhl kalhoty a pak mi zkřížil ruce těsně nad zadkem, pevně je sevřel levou rukou a pravou mně sesekal holou zadnici, že jsem si týden nemohl sednout. Bolest byla hrozná, řval jsem také velice silně.

Karel říkal, že tou dlaní přes holou to moc nebolelo, že to sice mlaskalo, ale bolest byla mírná, jen taková štípnutí, že se mu to dokonce líbilo. Pak řekl: „Můžeme to zkusit, já ti napláčám a ty mi pak řekneš, jaký to bylo.“

Mně se ten nápad docela zalíbil. Tak jsem řekl: „Dobře, zkus to. Já se ti přehnu přes koleno, stáhni mi kalhoty a naplácej mi na holou. Nikdy jsem rukou nedostal, alespoň zjistím, jaký to bude.“

Karel řekl: „Výborně, pojď ke mně a přehni se.“ Postavil si levou nohu na židli. Já jsem k němu došel a přehnul jsem se mu přes koleno. Pak jsem cítil, jak mi stáhl kalhoty. Měl jsem zadek nahý a připravený. On mi pak položil dlaň na jednu pŕlku a pak na druhou. Velice jemně mě začal hladit po pŕlkách a pak i mezi nimi, roztáhl mi nohy a hladil mi ještě otvor zadku a také koule a péro. Bylo to moc příjemné. Pak jsem ucítil plácnutí a další a další. Plácal mě rukou silněji a silněji, štípalo to, ale dalo se to vydržet. Pak plácání ustalo a on mi sáhl zezadu mezi nohy a sevřel mi péro v dlani. Vmžiku se mi nalilo a on mi je pak začal honit. Věděl jsem, co mi to dělá, protože s kluky jsme si péra také honili. Pak následovalo znovu plácání a střídavě další honění. Než jsem se nadál, vytryskl mi proud semene a já jsem se chvěl rozkoší. Byl to nádherný zážitek. Karel při tom nic neřikal. Když vše ustalo povídá: „Vidím, že se ti ten nářez líbil, jako před léty mně. Můžeme to zase za tejdén zkusit, do tý tvý měkounký hebounký zadničky se to pěkně plácá. Co říkáš?“

Já jsem hned odpověděl: „Bylo to moc příjemný, můžeme to zase zkusit.“ Pak Karel ještě dodal: „Strejda byl velice hezkej červnovlasej chlap. Moc se mi líbil. Strašně bych chtěl, aby mi nějakej nádhernej starší chlápek nasekal znovu, jako tenkrát, rákoskou na holou. Jenže, jsem dospělej a výprask už asi nezažiju.“

Já jsem se zamyslel: „Uvidíme, možná, že se třeba stane něco zajímavýho. Počkáme.“

Bydleli jsme v hostinci již měsíc. Každý týden mi Karel naplácal na holou a vždy mi ještě při tom vyhonil péro. Teď posledně chtěl, abych také vyhonil péro já jemu. Rád jsem mu to udělal, byl velice spokojen, moc se mu to líbilo. Tak mi plynul nerušeně čas.

Chodili jsme každý den v hostinci na oběd, a pokaždé jsme se tam zdrželi. Poslouchali jsme chlapy, co si vykládají a někdy jsme se s nimi bavili.

Jednou tam přišel cizí starší člověk, mohlo mu být tak asi třicet pět až čtyřicet let. Byl to vysoký krasavec, černovlasý, černooký, štíhlý s mohutnými rameny, mocnými stehny a velice vyklenutou svalnatou zadnicí. Ihned si přisedl k chlapům a začal vyprávět, jak putuje od města k městu a občas si přivydělá pomocnými pracemi. Vykládal, že se vlastně vrací z vojny, kde to bylo hodně těžké. Dostával prý dost často výprask rákoskou na holou zadnici, před všemi nastoupenými vojáky. Výprask prý dostávali také jeho kamarádi. Bylo to údajně strašně bolestivé, že si týden nesedli na prdel. Pŕlky prý měli rudé s fialovými jelity, kŕže byla někdy povrchově prošvihnutá až do krve. Bylo to údajně nutné pro zachování kázně, protože na někoho zkrátka neplatí domluvy, ale rákoska.

Chlapy vyprávění velice zajímalo a dost se na to vyptávali. Viděli jsme jej tam opět i druhý den, oni mu platili jídlo i pití.

Večer mi pak Karel řekl: „Ten černovlasej krasavec mi nejde z hlavy. Strašně rád bych od něj dostal výprask na holou. Jsem úplně bez sebe, nejde mi z hlavy a musím na něj pořád myslet. Nevím, jak to udělat, protože on ho jistě vejprask mužskýho nebude

zajímat, jistě touží po nějaký hezký prsatý ženský. Napadlo mě, že bys za ním měl zejtra jít, zjistit, kde nocuje a pak se ho můžeš zeptat, jestli by mi ten výprask nedal, že mu bohatě zaplatím, kolik si řekne. Možná, že se na peníze nachytá. Co je výprask rákoskou ví, když na vojně dostával přes holou, takže by to mohl i umět. Potom budeme muset jet dál. Určitě by to vykecal. Zeptáš se ho? Ty jsi mladej kluk a na tobě si nic nevezme.“

Odpověděl jsem: „Půjdu za ním, zjistím, kde spí a pak se ho zeptám. Udělám to pro tebe rád.“ „Výborně, jsme domluveni“ řekl Karel.

Druhý den jsme již seděli na svých místech a čekali, jestli chlápek přijde. Nezklamal nás. Skutečně se objevil. My jsme se zdrželi nezvykle dlouho. Viděli jsme, že spořádal večeři, kterou mu jeho kumpáni zaplatili a popíjel víno, kterým ho také častovali. Trvalo to dost dlouho, myslel jsem, že se snad nezvedne. Nakonec se rozloučil a vypladl ze dveří. Já jsem za ním ihned vyběhl. Sledoval jsem jej zpozvzdálí. Motal se uličkami a pak vyšel ven z města. Viděl jsem, že došel k jakémusi seníku na kraji lesa. Tam vešel. Měl jsem radost, že už vím, kde je. Nechal jsem mu nějaký čas a pak jsem vyrazil za ním. Před seníkem jsem zavolal: „Halo, pane, rád bych s vámi mluvil, můžu jít dovnitř?“ Ze seníku se ozvalo šustění sena a pak: „Tak pojď dovnitř!“

Otevřel jsem vrátka a vstoupil. Bylo tam šero, ale viděl jsem chlápka, jak sedí na hromadě sena. Povídá: „Co mně můžeš ty smrade chtít? Doufám, že nejdeš žebrat! Nic nedostaneš!“

Já jsem hned řekl: „Žebrat bych si nikdy nedovolil. Mám vám vyřídit návrh mého kamaráda, protože si můžete velice dobře vydělat.“

On hned nakvašeně vyštěkl: „Tak nezdržuj a povídej! Rád si přivydělám, umím všechny zemědělský práce.“

Já jsem zatím netušil, jak začít, trochu jsem se kroutil. Věděl jsem, že je opilej, že se nemusím ničeho bát. On znovu řekl: „Tak bude to, nebo si ze mě děláš srandu!“

„Dobře, mám se vás zeptat, jestli byste byl ochotnej dát vejprask na holou rákoskou jednomu dospělýmu člověku, kterému je dvacet tři let. Dostanete zapláceno za výkon tolik, kolik si řeknete. Nenutím vás odpovědět hned, přijdu zítra ráno a pak mi řeknete, jak jste se rozhodl“.

Chlápek se zavrtěl: „To je divný přání, tak se ráno vobjev, musím si všechno důkladně promyslet s čistou hlavou.“ Dodal smířlivě.

Já jsem poděkoval a na nic jsem již nečekal a zmizel jsem z kůlny ven. Vracel jsem se rychle do krčmy. Tam jsem hned všechno řekl Karlovi. On se nedivil, že neodpověděl hned, když byl opilý, domníval se, že si to chce důkladně promyslet nebo odkladem vyšroubovat cenu. Druhý den ráno mě Karel již nedočkavě poslal do seníku pro odpověď. Já jsem moc nespěchal, říkal jsem si, že je času dost. Loudal jsem se k seníku. Přišel jsem tam a otevřel jsem dveře. Uvnitř se na seně válel ten neznámý chlápek. Byl již probuzený. Pozdravil jsem a hned jsem se tedy zeptal: „Tak jak jste se rozhodl, pane?“

On se posadil a řekl: „Všechno jsem si už dobře promyslel. Když dostanu zapláceno pět stříbrných, tak tomu provinilci tu prdel důkladně sesekám, že si na ní tejděn nesesedne. Já dělám všechno pořádně. Nebude to jenom nějaký šimrán, ale skutečnej výprask, aby si to hříšník zapamatoval a mohl si bolestí pořádně od plic zaječet. Dostane dvacet ran rákoskou. Má to jenom jeden háček. Pět stříbrných za jeden výprask je slušná cena, ale deset stříbrných za dva výprasky je mnohem lepší. Mám tedy podmínku, že udělím dva výprasky. Ten druhěj dostaneš ty na tu svou mrňavou zadnici, protože jsi mladší, tak to bude jenom deset ran. Pokud to tedy chcete rákoskou, musíte si jí donést, já ji nevlastním.“

Já jsem byl trochu překvapený vývojem situace, ale chtěl jsem udělat Karlovi radost, řekl jsem: „Samozřejmě, že rákosku si přineseme a všechno ostatní zařídíme. Když přijdete dneska večer do krčmy, tak vám pak řekneme zbytek.“

Rozloučil jsem se a rychle vyběhl zpět do hostince. Tam jsem všechno řekl Karlovi. Ten měl radost, že konečně dostane pořádně na holou i se mnou. Upřesnil nějaké drobnosti. Řekl, že rákosky má, protože je vozí pořád s sebou. Pak řekl, že si bude muset pronajmout nějaké stavení, kde by se to mohlo odehrát, protože tady v krčmě to nejde a v tom seníku venku také ne. Rozhodl se, že se zeptá krčmáře, aby mu poradil, kdo by mu nějaké stavení na odpoledne pronajal. Krčmář nezklamal a doporučil mu jednoho místního člověka, který měl prázdný domek venku před městečkem. Ihned jsme se za ním vypravili a vše dojednali. On byl velice rád, že si může pronájemem přilepšit. Dostali jsme klíč od domku a vrátili jsme se do krčmy.

Kvečeru přišel tajemný neznámý chlap. Pozvali jsme jej ke stolu a Karel mu zaplatil večeři i pití. Pak mu řekl, že se setkáme zítra odpoledne v tom domku za městem a tam všechno uskutečníme. On se nedivil ničemu a jenom se zeptal, kdo tedy dostane ten výprask a jestli máme rákosku? Karel mu odpověděl, že dostane on a rákosky že má už připravené. Chlap si olízl rty a řekl: „Výborně, tak můžeme zítra všechno uskutečnit. Dostanete nasekáno se smrádkem oba. Zaručuju vám, že budete spokojený, že budete ječet bolestí, že se bude třást nádobí a bude se to rozléhat tak, že to bude slyšet, až před dům. Mám jenom několik připomínek k průběhu akce. Když jsme dostávali na vojně my prostí vojáci výprask na holou zadnici, tak jsme byli přivázaní k lavici. Trestanej se pak nemůže při vejprasku cukat a zakrývat si rukama půlky zadnice. Navíc ten, kterej vyplácí může líp mířit a dát víc síly do švihu rákoskou a zároveň se přesně trefit do uvolněných půlek. Vysázím polovinu ran z jedny strany a polovinu ran z druhý strany, aby zadnice byla stejnoměrně sešvihaná. To jsou takový odborný záležitosti, který vy ale neoceníte, protože budete mít bolestí sami se sebou dost co dělat. Budeš tedy přivázanej, a před výpraskem se budeš muset vysvlíct do naha. To samý bude muset i mladej. Soudím, že jste pochopili, že tomu rozumím, protože na vojně jsem jako obyčejnej voják doslal občas na holou. Já si sundám jenom kalhoty, abych měl péro volně visící a mohl jsem se těšit, že mě to vzruší. Potom, když nasekám na zadnici jednomu i druhýmu, zahraju si s vámi hru: Leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze. Souhlasíte s mýma podmínkama?

Karel odpověděl za nás oba: „Samozřejmě souhlasíme. Jenom bych se rád zeptal, co to je za hru to Leze, leze...“

Chlápek se zasmál a řekl: „To se zejtra po vejprasku dovíte. Je to moje podmínka, s tím se nedá nic dělat. Bez toho žádnéj vejprask nebude. Už se těším na ty vaše mrňavý odpočatý prdele, jak vám vod nich bude rákoska vodsakovat. Zítra brzy odpoledne se tedy sejdem v domku.“ S tím jsme se pak rozloučili a odešli každý po svém.

My jsme si pak dlouho do noci povídali a dohadovali, jak to asi bude probíhat a co to bude za hru. Ráno jsme si začali honit vzájemně péra, až se nám z nich málem kouřilo, byli jsme jen, jen vystříknout. Stále jsme přemýšleli o všem, co nás čeká. Těšil jsem se, ale zároveň i obával. Byli jsme vzrušení a vydráždění na doraz. Karel zabalil do plátna pět rákosek, převázal balíček provázkem a pak jsme se vydali na cestu k domku. Báli jsme se jen, že chlápek nepřijde a my budeme mít po výprasku. Když jsme dorazili k domku v polích, nikdo tam nebyl. Odemkli jsme si vypůjčeným klíčem a vstoupili dovnitř. Byly tam tři místnosti. V první bylo jen nějaké harampádí a strašný nepořádek, ve druhé stála skříň a postel. Třetí byla kuchyně, kde byla v rohu umístěna kamna, uprostřed byl stůl, židle, skříň a ke stěně byla přistrčena masivní dřevěná lavice na čtyřech silných nohách. Místnost byla situována na druhou stranu domku s dvěma malými okny směrem do polí. Nebylo tam tedy z cesty vidět. Seděli jsme chvíli a čekali. Byli jsme nervózní a napjatí. Stále se nic nedělo.

Pak jsme vyšli před dům a rozhlíželi se. Ze zatáčky se vynořila známá postava chlápka, na kterého jsme netrpělivě čekali. Ve chvílce byl u nás.

Řekl jen: „Tak jsem tady, oba svižně dovnitř!“

Všichni tři jsme vstoupili do domku. On pak zavřel dveře na závoru, aby nás nikdo nerušil. My jsme jej pak zavedli do kuchyně. On se trochu rozhlédl a pak poručil: „Stůl postavte na místo lavice a lavici dejte doprostřed místo stolu. Budu potřebovat, aby kolem lavice bylo dost místa ze všech stran.“

Podíval se ještě nahoru do stropu a konstatoval: „Výborně, strop je dostatečně vysoko, můžu se dobře rozmáchnout. Kde máte rákosky?“ Karel mu je vybalil z plátna a podal. Zatímco on si je prohlížel, potěškával a pošvihoval si s nimi. Říkal: „Výborná kvalita, to se to bude švihát do masa.“ My jsme přesunuli stůl ke zdi a postavili lavici na prostředek místnosti. Bylo tam rázem kolem ní spousty místa. Chlápek mezi tím již měl vybrané dvě pružné, stejně dlouhé rákosky a položil si je na stůl. Pak řekl: „Rád bych se představil, jmenuju se Rolf a vy se jmenujete jak?“ Já jsem řekl: „Já jsem Jirka“ „a já jsem Karel“ představil se i on. Pak již Rolf poručil: „Oba dva se vysvlečte do naha. Připravil jsem si řemeny, abych vás mohl oba dobře připoutat k lavici.“ Hodil je na stůl. Byly čtyři, docela obyčejné kožené hladké s jednoduchou přezkou. Tři širší a delší a jeden kratší a užší. My jsme se tedy začali svlékat. Za chvíli jsme již stáli nazí. Moje bílé hladké tělo bylo vyzdobeno jen trochou plavých chloupků nad visícím strachem scvrklým pérem a Karel měl nad pérem trochu zrzavých chloupků. Jinak byl také hladký a nechlupatý. Viděli jsme, že si Rolf stáhl kalhoty. Na sobě měl jen krátkou vestu, která končila přesně pod pupíkem. Velký a silný žilnatý čurák mu visel přes smršťené hnědavé zarostlé koule. Nad ním se kudnatila houština černých chlupů. Nádherná svalnatá zadnice byla pěkně kulatá a hebounká.

jak mají být. V hospodě jsem to musel vobrátit a lhát, že jsem dostával já, aby mě chlapi litovali a platili mi pití.“

Karel již stál na nohou, osušil si rukou oči a tváře a řekl: „Musím tě pochválit, opravdu jsi odvedl poctivou práci, bylo to nesnesitelné. Nešetřil jsi nás, a tak to má být.“

Rolf pak řekl: „Mám radost, že jsi byl spokojený, teď si zahrajeme, hru leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze. To je moje podmínka.“ My s Karlem jsme se dívali nechápavě. Rolf pak začal otvírat dvířka skříňky v kuchyni a něco hledal. Pak našel na policičce lahev. Otevřel ji, přičichl, kývl hlavou a řekl: „Tak, mladej se postaví ke stolu, přehne se a roztáhne nohy.“ ukázal na mě a pak na stůl. Dál poroučel: „Karel se postaví z druhé strany a chytí mladýho za ruce v předloktí a bude je pevně držet.“

My jsme nechápali, ale rychle jsme splnili jeho přání. Já jsem byl již předkloněný s roztaženýma nohama a Karel mě držel za ruce. Já jsem pak viděl, jak Rolf se stojícím býčím čurákem otevřel lahev a nalil si tekutinu na ukazovák pravé ruky. Lesklo se to, byl to tedy olej. Pak mě obešel a postavil se vzadu za mě. Tam jsem již neviděl a on začal říkat: „Leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze.“ To stále opakoval. Já jsem cítil, jak mi jeho kluzký ukazovák jede od koulí směrem nahoru k otvoru. Protože jsem byl hodně předkloněný, prst mi snadno dojel až k dírci. Pak jsem cítil, jak mi nalil na otvor olej a prst vnikl do otvoru. Sunul jej tam pomalu, nebolelo to. Zasunul jej celý a pak povytáhl. Vrážel a vytahoval. Nebolelo mě to skutečně vůbec. Stále opakoval: „Leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze.“ Pak prst vyklouzl a já jsem cítil něco teplého a horkého na uvolněné dírci. Velice rychle jsem si uvědomil, že je to jeho veliký kluzký žalud. Vnikl nejprve na kraj do svěrače a pak byl pomalu tlačěn do mého nitra. Šíleně to bolelo. Vytryskly mně slzy z očí, chtěl jsem se vytrhnout, ale Karel mi svíral pevně ruce a Rolf mně svými velkýma rukama pevně držel za boky, že jsem se nemohl hnout. Brečel jsem bolestí, kvičel jsem, slzy mi stříkaly z očí. Rolf nepolevoval, stále prudce vrážel svého silného, jako kost tvrdého čuráka do mé úzké díry. Kupodivu nic neříkal, jen hlasitě funěl, jeho slabiny pleskaly o mé půlky. Bylo to nesnesitelné. Pak se ozvalo zaryčení: „Áááááááááááááá“ Jeho tělo strnulo, při výstřiku plné dávky horkého semene do mého nitra. Pak sevření rukou povolilo a on vysunul svého zmenšujícího se ptáka z mého zmučeného otvoru. Ulevilo se mi. Rolf řekl: „Bylo to moc hezký, ta tvoje žhavá uzoučká díračička a malý zmrskaný horký heboučkový půlky byly jako samet, to se mi to přiráželo. Jestli chcete, můžete si zahrát leze, leze po železe do mé prdele. Co vy na to?“ Honza stál hned vedle mě, péro mu stálo jako tyčka. Mně se hned také postavilo. Honza řekl: „Výborně, tak to uděláme hned.“ Rolf jen upřesnil: „Dobře, nejdřív mně to udělá Jirka, protože má menší péro než ty, aby se mi díra postupně pěkně roztáhla. Tak začneme, nemusíte mně mazat olejem, mám díru pružnou, větší než vy a vytrénovanou.“

Viděl jsem, že se postavil ke stolu, přehnul se, vystrčil prdel směrem k nám a roztáhl si rukama ještě půlky od sebe. Objevil se hnědý otvor, s hlubokou jasně červenou jamkou hustě obrostlou černými kudrnatými chlupy a pod ní visely hnědavé zarostlé veliké koule. Velice se mi to líbilo a silně mě to vzrušilo.

Přistoupil jsem zezadu mezi jeho nohy a položil jsem žalud na jamku. Pak jsem silně zatlačil a žalud pronikl svěračem do jeho nitra celý, hladce jako po másle. Veliké teplé chlupaté pŕlky mě hřály do slabin. Žhavý svěrač mně obemkl péro. Přirážel jsem prudce a rychle, pŕlky se mi sevřely a já cítil bolest od švihanců rákosky, velmi mě to vzrušovalo. Než jsem se nadál, již jsem se zmítal v prudké rozkoši, při které jsem stále cítil bolest své sešvihané zadnice. Bylo to nezapomenutelné.

Pak Rolf poručil: „Výborně, mladej je hotov, tak nastoupí Karel. Jirka si klekne zprava ke stolu a bude mi honit péro, abych si to ještě jednou užil.“ Já jsem si tedy klekl zprava ke stolu, Karel se postavil mezi jeho nohy, nasadil žalud na otvor a zasunul. Začal plynule přirážet. Já jsem vzal do ruky teplý veliký válec a začal jsem shrnovat a vytahovat předkožku. Honil jsem péro dlouze a táhle a při tom jsem ještě levou rukou lochtal koule a místo pod nimi. Rolf hlasitě dýchal a vyrážel: „Jo, jo, víc, jo, jo.“ Ozývalo se pleskání Karlových slabin o mohutné svalnaté pŕlky. Po chvilce začal Karel hlasitě dýchat a funět. Jeho tělo se zastavilo a tryskal mladé semeno do nitra, které již bylo jednou svlaženo. Pak začal hlasitě funět Rolf, zaryčel: „Áááááááááách“. Cítil jsem, že jeho býčí čurák ještě víc ztvrdl a pak jsem viděl, jak z něj vytryskl proud semene a s plesknutím dopadl pod stolem. Karel pak nechal své péro vyklouznout z roztaženého horkého otvoru a postavil se již volně. Začali jsme se oblékat. Byli jsme všichni spokojeni. Karel pak řekl: „Velice se mi to líbilo, byla by škoda, když se teď rozejdeme a nikdy se už nevidíme. Myslím, že by bylo dobrý, když půjdete se mnou na hrad do lesů, kde sloužím u pana hraběte z Weisensteinu. Určitě se tam najde pro oba dva nějaká práce a můžeme si udělat kdykoli to samý, co dneska. Myslíte, že by to šlo?“ Já jsem hned řekl, že já určitě s Karlem jedu.

Rolf moc nepřemýšlel a řekl: „Myslím, že jsme se sešli v dobrým složení. Rád vám ty vaše prdele čas od času seřežu, líbí se mi to, tak proč se toho vzdávat. Jdu s vámi.“

Karel pak dokončil: „Výborně, mám radost, tady máš deset stříbrňáků a zejtra ráno se sejdem v krčmě, já vám oběma zaplatím snídani a rovnou vyjedeme do lesů.“

Rolf odešel a my jsme se vrátili do hospody, vrátili jsme klíče od domku a zaplatili pronájem. Pak Karel ještě koupil malý lehký vozík, abychom mohli druhý den jet všichni a nemuseli jsme jít já a Rolf pěšky.

Hned po snídani jsme odjeli do hradu v lesích. Jeli jsme celý den, ale k večeru jsme již byli za branami hradu. Strážný u brány nás pustil dovnitř a řekl: „Pane hrabě, mám vám odvést koně do konírny nebo ho předáte až tam stájníkovi?“ a díval se na Karla. My jsme úplně strnuli. Nevěřili jsme svým uším. Karel řekl, že předá koně stájníkovi. Po očku se díval na nás a ušklíbal se. My jsme mlčeli. Pak jsme dojeli ke stájím, vyběhl stájník. Karel mu hodil otěže a řekl, že koně má zavést do stájí a vozík dát do kŕlny, že jej koupil. Pak jsme pokračovali až na třetí nádvoří. On pak otevřel jedny dveře a vstoupil. Slyšeli jsme, že říká: „Za hodinu svolajte všechny lidi sem na nádvoří.“ Potom jsme šli do druhého patra hradní budovy. Tam nás zavedl do dlouhé skvostně

zařizené komnaty a řekl: „Jak jste jistě poznali, jsem hrabě Karel z Weissensteinu. Ty Jirko budeš mým osobním sluhou a Rolf bude můj komorník. Dostanete velice dobrý plat. Jste s tím spokojeni?

My jsme se zaradovali, že budeme mít práci a zároveň i peníze. Řekli jsme, že velice moc děkujeme, že se budeme snažit co nejvíc, aby byl pan hrabě Karel spokojen. On jen podotknul, že před lidmi mu musíme vykat. Nakonec řekl, že za chvíli promluví k lidem, kteří slouží na hradě. My, že musíme být u toho, aby nás představil všem. Za chvíli nás zavedl na ochoz, který se vinul celým nádvořím kolem dokola. Na dvoře již stálo asi čtyřicet mužů a kluků. Pan správce pozdravil pana hraběte a konstatoval, že všichni sloužící jsou již na nádvoří.

Pak pan hrabě Karel řekl: „Vrátil jsem se z cest a mám pro vás několik novinek. První je ta, že jsem přijal do svých služeb osobního sluhu Jirku a pak také komorníka Rolfa. Tady je vidíte a musíte je poslouchat, tak jako mě. Druhá novinka je ta, že vám ode dneška zvyšuji dvojnásobně plat. Všichni se usmívali, jakou měli radost. To však není všechno, když budete mít tak veliké platy, budu vyžadovat tu největší spolehlivost a jen nejlepší práci. Kdo práci neodvede a bude se flákat, opíjet, lhát, odmítovat panu správci, veliteli strážných, kuchaři, mně panu komorníkovi Rolfovi nebo mému sluhovi a všem svým nadřízeným, nezkrátím mu plat, ale bude potrestán výpraskem na obnaženou zadnici. Výprask bude vždy provádět můj komorník ve velkém hradním sále a já budu vždy při tom, abych se přesvědčil, že bylo spravedlnosti učiněno zadost. Pokud někdo z vás s mými podmínkami nesouhlasí, může hned teď odejít a najít si práci kdekoli jinde. Dostane všechny peníze, které si za měsíc vydělal, a ještě mu pan správce napíše doporučení pro nového pána. Kdo tedy chce odejít, přijde sem nahoru a pan správce mu vše zaplatí a napíše doporučení. Tak kdo odchází?“ zeptal se pan hrabě Karel. Nikdo se ani nehnul, protože všichni věděli, že tak dobře, jako tady by se neměli nikde. Pan hrabě tedy řekl, že ho těší, že mu zachovávají věrnost a propustil je za povinnostmi, které je čekaly.

Ponechal si tam jen pana správce, kuchaře a velitele stráží. K nim ještě promluvil: „Vracím se k trestání lenochů, flákačů, opilců, jak to bylo běžně zvykem za mého otce. Pan správce si to ještě pamatuje. Nesmíte tolerovat ani vzpurnost a odmítování. Budte tedy přísní, ale spravedliví. Možná by bylo dobře, když budete u trestání lidí, které jste určili, aby viděli, že se přesvědčujete, jak bylo spravedlnosti učiněno zadost. Kdo z vás chce být přítomen výpraskům?“ Pan správce řekl, že on určitě chce být u výkonu trestu, stejně tak velitel stráží. Kuchař řekl, že on u toho nebude, protože by mu jich bylo líto. Pan hrabě řekl, že nikoho nenutí, že počítá jen s panem správcem a velitelem stráží. Pan správce i velitel stráží se blaženě usmívali a slibovali, že opravdu budou spravedliví, ale přísní, že se pan hrabě může na ně spolehnout. K výprasku prý doporučí jen ty největší hříšníky. Pan hrabě jim poděkoval za vstřícnost a pak je propustil.

Nám začala nová krásnější kapitola života. Hned třetí den mě a Karla poslal pan hrabě se vzkazem do vzdáleného města, který jsme tam měli předat jeho příteli, místnímu šlechtici. Dopis jsme předali, dostali odpověď a s ní jsme jeli již zpět. Vraceli jsme se jinou cestou, protože byla kratší, ale vedla hlubokými lesy. Bezstarostně jsme si povídali, Karel řídil koně, kteří táhli naši lehounkou bryčku. Byli jsme již asi ve dvou

třetinách cesty na panství našeho pana hraběte. Jeli jsme stále hlubokými lesy. Vyjeli jsme ze zatáčky a vjeli na malinkou mýtinu osvětlenou sluncem. Najednou se z lesa vynořilo šest velkých statných chlapů. Než jsem se nadáli, už drželi naše koně a poroučeli nám, že máme slézt z bryčky. My jsme nic takového nečekali. Karel seděl a řekl: „Nevím proč bysme měli slézat z bryčky, co chcete?“

Jeden ze šesti vousatých chlapů odpověděl: „Protože tady vybíráme vod každého deset stříbrných, za průjezd lesem.“ Karel se bránil: „Nikdy jsem nic takového neslyšel, tohle jsou lesy pana hraběte z Weisesteinu. Nic platit nebudeme, jsme u něho ve službě.“ Chlap už na to neodpověděl a pokynul ostatním. Než jsem se nadál, stáhli mě z bryčky a Karla také. Trvalo jim to chvíli, protože měli přesilu, vzhledem k tomu, že jich bylo šest. Pak ten samý chlap znovu řekl: „Tak zaplatíte nebo nezaplatíte?“ Karel odpověděl: „Nezaplatíme, stejně nemáme s sebou tolik peněz.“ Pak se zeptal jeden ze stojících mužů: „Veliteli, máme je prohledat?“ Ten hned poručil: „Prošacujte je!“ Mě chytil jeden z hromotluků a rukou mi přejel po stehnech, zadku, rozkroku, projel mi kapsy i prsa a záda. Nic nenašel, protože jsem u sebe žádné peníze neměl. Zbýlých pět chlapů se potýkalo s Karlem, ale dopadl dost nedůstojně, protože ho čtyři drželi, aby se nemohl ani hnout a pátý mu prohrabával kapsy, ošahával stehna, zadek, mačkal mu rozkrok a šahal do podpaždí. Nic nenašel. Z krku mu utrlh váček na peníze. Bylo tam jen pár šestáků. Byl celý rozlícený a řval: „Tak přiznej, kde máš peníze, schovali jste je v bryčce?“ Pak ještě prohledal bryčku. Opět nic nenašel. Zařval vztekle: „Tak zaplatíte nebo ne?!“

Karel řekl: „Nezaplatíme, protože tolik peněz nemáme.“

Velitel loupežníků se uklidnil a řekl: „Dobře, my tady těm, který nám nezaplatí za průjezd, zaplatíme sami. Máme na to zvláštní místní dlouhý kožený peníze. Platíme třikrát tolik, než vybíráme. Chlapi, dejte se do toho. Nejdřív dostane zapláceno tenhle vzpurnej chlap. Pak dostane zapláceno i ten mladej spratek, ale přivažte ho ke stromu, aby neutek. Jeden z chlapů mi obtočil dvakrát kolem pasu kus provazu strčil mě zády ke stromu a obtočil provaz ještě kolem stromu. Oba konce pak zvedl na větev nade mnou a tam udělal uzel, abych se nemohl osvobodit. Pozorně jsem sledoval, co se bude dít.

Chlapi drželi Karla v podpaží a vlekli ho stranou. Tam byly zatlučené do země dva pevné kůly, na kterých bylo vodorovně upevněné poleno ze silného stromu, které mohlo být tak metr dlouhé. Kůly byly tedy víc než metr vzdálené od sebe. Pak Karla pustili a řekli, že se má přes kládu přehnout. Karel řekl: „Co chcete dělat, přes nic se nebudu vohejbat. Trhněte si nohou.“

Velitel lapků poručil: „Chlapi chopte se ho!“ Ti na nic nečekali, chytili Karla opět v podpaží a pevně jej drželi. Jeden z nich mu rozepl opasek a pak už s ním strkali ke kládě. Násilím ho přes ní přehnuli a pak mu připoutali levou ruku dole u země ke kůlu a pravou ruku na druhé straně u druhého kůlu. Měl je tedy roztažené, visel s hlavou dolů, zadek byl vystrčený vzhůru. Dole na kůlech byly upevněné řemeny, kterými byly ruce pevně utažené. Pozorně jsem všechno sledoval a nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Karel se zuřivě bránil, rukama již nemohl, tak alespoň vykopával nohama. Nebylo mu to však k ničemu. Oni ho drželi v pase a zároveň mu sevřeli nohy. Zbylí dva přiklekli a každý z nich mu vyzul jednu botu. Pak chytili každý jednu nohavici

a stáhli mu kalhoty, až ke kotníkům, a nakonec mu je strhli docela. Kalhoty odhodili stranou. Karel funěl, klel, oni mu pak přichytili zapuštěnými řemeny jeden kotník nohy dole u kůlu vlevo a druhý u kůlu vpravo. Byl připoutaný ve velmi nedůstojné póze s hlavou u země, s roztaženými nohama a vystrčeným nahým zadkem směrem ke mně. Všechno jsem velmi dobře viděl. Měl jsem přímý pěkný výhled. Karel měl nádherné velice vyklenuté hladké svalnaté bílé a hebké pŕlky rozevřené. Mezi nimi se pohupovaly velké smršřtěné koule a pyj. Koule a místo pod nimi, až k otvoru a kolem něj, byly porostlé hustými černými chlupy. Jinak nikde jinde nerostl ani chloupek. Pŕlky i stehna a lýtka byly zcela hladké. Ten pohled jsem si užíval, protože nahého Karla jsem viděl jen jednou, při našem výprasku. Karel vykřikoval: „Co po mě chcete, co budete dělat, svině špinavý?“

Jejich velitel se ušklíbal a řekl: „Přece tě zaplatíme, když jsi ty nezaplatil nám, my jsme štědrý, mi ti zaplatíme třikrát tolik, než jsme chtěli po tobě. Máme na to speciální dlouhý kožený peníze, jak už jsem říkal. Chlapi začněte.“

Potom se postavil jeden zarostlý hromotluk z levé strany a druhý z pravé strany Karla. Velitel šáhl do křoví a podal každému z nich řemen zapuštěný do dřevěné rukojeti. Celkem to mohlo být tak sedmdesát centimetrů dlouhé. Kůže byla tlustá asi sedm milimetrů a tři a půl centimetru široká. Pak už si oba zkusmo položili řemeny na vzdálenější pŕlku od sebe. Ten vlevo zřekl: „Jedna“, zdvihl ruku, silně se rozpřáhl a šlehl, zasviřřtlo to, ozvala se mlaskavá rána, jak hrubá kůže dopadla na hebké hladké vyklenuté pŕlky. Ihned se ozvalo strašně hlasité zaječení: „Jáááááúúúú, dost, jáááú.“ Na pŕlkách ihned naskočil jasně červený pruh s fialovým koncem. Druhý chlápek řekl: „Dva“ a ihned šlehl další ránu, přesně do místa, kde už první rána dopadla. Pruh ztmavl a na obou koncích zfialověl. Pak chlápek vlevo řekl: „Tři.“ Opět šlehl. Přesně Vedle prvního tmavého pruhu naskočil hned druhý světle červený. Velice přesně přes něj dopadla další rána. Karel ječel vysokým hláskem kvičivě: „Jáááááúúúú, dost, prosííím.“ Rány přibývaly rytmicky zleva i zprava. Kvičení se změnilo v brekot. Velitel lapků si liboval: „Ty naše peníze vopravdu hodně platí, to se má ta bílá líná vodpočatá prdel dobře. Jen si to uživej, jen si zakvič, nežinýruj se, ať srnky ví, že máme dobrý peníze. Už dopadlo deset ran. Karel se potil, stále kvičivě brečel bolestí. Celá prdel již byla ostře červená s fialovými skvrnami směrem k bokům. Pak oba chlapi předali řemeny dalším dvěma. Sladce se usmívali, pusy roztažené od ucha k uchu. Velitel je ještě pobízel: „Jen se do toho dejte, pořádně přitlačte, aby ten drzej kočív věděl, jak naše peníze chutnají, aby si přířřtě vzal s sebou deset stříbrnejch na naše mýto. Jinak tady bude zase dostávat našima penězi zaplaceno.“

Oba dva se opět postavili každý z jedné strany, a už se začaly šřřavnaté úderý rozléhat lesem. Do toho se ozývalo ječení ve vysokých tónech bitého Karla doprovázené vzlyky. Dopadlo již patnáct ran na rudé pŕlky s fialovými skvrnami. Mlaskavé šlehance pokračovaly. Chlapi se usmívali, oči měly upřené na obnažené maso a silou celé paže řezali do živého. Dopadla dvacátá rána.

Nastoupili poslední dva chlapi. Jeden z nich byl mladý kluk, nápadně krásný blondýn s delšími vlnitými vlasy a s velikýma modrýma očima. Vysoká postava byla štíhlá s úzkým pasem a širokými rameny. Kalhoty obepínaly svalnatou kulatou velikou zadnici. Usmíval se od ucha k uchu a pošvihával si podaným řemenem. Druhý byl asi

čtyřicetiletý vousatý černovlasý statný chlap. Postavili se opět každý z jedné strany a už začaly řemeny olizovat rudofialové pŭlky. Mladý krasavec se snažil, stále se usmíval a sázal jednu ránu vedle druhé. Jeho společník se vždy trefil do stejného místa. Řev, ječení a brekot se rozléhaly celým lesem. Zadnici měly již temně rudou po celé ploše. Tučná jelita vystupovala z plochy. Rudá a fialová barva ostře kontrastovala s bílou kůží stehen a zad a zároveň ještě víc vynikl uzounký bílý proužek mezi pŭlkami, nad otvorem, kam řemen nemohl dopadnout. Stažený otvor byl černě orámován kurdnatými chlupy. Padla poslední rána. Jekot a brek postupně utichly. Karel křičel: „Vy svině špinavý to si vodskáčete, že na to nezapomenete do smrti. Oba chlapi poodstoupili a předali řemeny svým parťákům, kteří je chtivě popadli.

Velitel dodal: „To se ještě uvidí, ty vřešťane uřvanej. Mlč nebo dostaneš dalších pár přes prdel na uklidnění!“

Pak poručil: „Popadněte to mladý štěně, sundejte mu kalhoty a hodte ho přes toho uřvanýho lempla.“ Všichni čtyři zbývající lapkové ke mně došli a vmžiku mě odvázáli a stáhli kalhoty. Nebránil jsem se, nemělo to smysl. Pak mě dostrkali k přehnutému Karlovi a hodili mě břichem na něj. Než jsem se stačil vzpamatovat, tak mi dva sevřeli ruce u země a druzí dva mě drželi za lýtka. Měl jsem břicho a pind'oura poležené na horké a tvrdé Karlově zadnici, jeho pŭlky mě silně hřály. Hlava se mi klimbala dost nízko nad zemí nad hlavou Karla. Pak jsem již slyšel, jak velitel poručí: „Tak vysázejte tomu smradovi dvacet kousků, aby taky věděl, že má mít peníze na mýto v lese. Strašná rána mi dopadla na nahé nechráněné maso. Zaječel jsem, a už tady byla druhá. Všechno probíhalo strašně rychle. Než jsem se nadál bylo již všech dvacet vysázeno. Šílená bolest mě zcela otupila, že jsem si ničeho nevšímal, škubal jsem se, a odtrpěl jsem strašné šlehance trochu jako v transu. Byla to hrůza. Nevšiml jsem si ani toho, jakou silou mě čtyři chlapi drželi, že mám na rukou i lýtkách modřiny. Prdel jsem měl jako v ohni. Pak mě pustili a dva mě odtáhli k vozu a vstrčili na vůz. Hodili po mě ještě moje kalhoty. Pak jsem viděl, jak ovázali ještě Karla.

Všech šest se k němu nahrnulo, drželi ho za ruce a ramena a odvedli jej k vozu. Pak velitel řekl: „Vobleč si kalhoty a mažte z lesa nebo dostanete zapláceno znovu.“ Chlapi mu podali jeho kalhoty. Uřvaný, zpocený a vzteklý Karel si natáhl gatě a celý zuřivý zařval: „Jen si počkejte chásko líná, zlodějská, vono na vás taky dojde.“ Vzal opratě a pěšky vyšel vedle koně směrem ven z lesa. Nemohl si sednout, jak ho bolela zmrskaná prdel. I já jsem to hodně cítil. Cestou z lesa Karel moc nemluvil, ale viděl jsem, jak přemýšlí a zřejmě něco kuje, tedy nějaký plán. Řekl, že o všem bude informovat mladého pana hraběte, a pak se uvidí. V pořádku jsme dorazili zpět do hradu.

Druhý den večer mi řekl, že vše oznámil panu hraběti, který se prý velice rozčílil, protože banda loupí v jeho lesích. Rozhodl se, že zítra s ním pojedou do města, kde požádá pana purkmistra o pomoc s tím, že bude potřebovat patnáct strážců města. S našimi patnácti chlapy jich bude třicet. Všichni se pozítří ráno vypraví do lesa na lov škodné. Neměl by to být problém, protože oni to nečekají, třicet chlapů je snadno zajme a předvede na hrad k potrestání. Říkal mi to s úsměvem od ucha k uchu a ještě slíbil, že můžu jet s nimi. Měl radost, že se bude moci pomstít. Hned druhý den skutečně odjeli ráno v lehkém hraběcím kočárku. Vrátili se až skoro v poledne. Karel mi pak

večer říkal, že musíme jít brzy spát, že se bude vyrážet hned ráno kolem čtvrté hodiny, abychom je překvapili a nemuseli jsme s nimi bojovat.

Ráno jsme již všichni vyjeli. My s panem hrabětem jsme jeli v kočáru. Ostatní šli pěšky. Věděli, kam jdou a co tam budou dělat. Všichni se těšili na zábavu, bylo to pro ně příjemné povyražení. Jeli jsme již skoro hodinu, když jsme viděli, že na nás čekají již na smluveném místě plně vyzbrojení strážci města. To se nám líbilo. Postupovali jsme opatrně vpřed. Karel říkal, že už jsme na místě. Oni určitě mají nějakou chajdu, ve které nocují. Opatrně se rozhlédl a sám vyšel do lesa. Za chvíli se vrátil, že opravdu za hustým mladým podrostem stojí malá chata. Všichni jsme opatrně našlapovali, abychom neudělali rámus a postupovali jsme k chatě, která se za chvíli vynořila na malé mýtině. Měla pár okének a jen jedny dveře. Obešli jsme ji a zjistili, že okna jsou jen vpředu. Vzadu a z boků byly jen sroubené stěny. Nemohou nám tedy uniknout. Všichni se shromáždili před vstupem do srubu. Pan hrabě dal povel ke vstupu do srubu. Všichni se vrhli za hlasitého volání: „Na ně“ dovnitř. Já zůstal s panem hrabětem raději venku. Zevnitř se ozývalo klení a rány. Moment překvapení nedal spícím žádnou možnost k obraně. Po chvíli již čtyři chlapi vyvěkli ven prvního lapku s rukama spoutanýma železky a za chvíli byli venku všichni. Strážní je ještě svázali provazy k sobě tak, že mohli jít za sebou. První byl přivázan k druhému delším asi metrovým provazem a tak dál, že tvořili řadu. Kleli, ale nebylo jim to nic platné. Karel se jim smál a říkal: „Já jsem vám to slíbil, že na vás taky jednou dojde. Ani to moc dlouho netrvalo.“ Vyrázili jsme všichni směrem k hradu. Cesta trvala delší dobu, protože lapkům se moc nechtělo, ale městští strážní věděli jak na ně. Párkrát dopadlo dřevěné držadlo kopí na něčí záda a už se šlo svižněji. Když jsme dorazili do hradu, poručil pan hrabě, že se všichni mají shromáždit ve velkém hradním sále. Což za nepříliš dlouhou dobu bylo splněno. Pan hrabě se vzdálil a řekl, že mám jít s ním. V sále zůstali všichni ostatní, všech čtyřicet strážníků s Karlem a lapky. My jsme vešli do komnaty, kde se pan hrabě oblékl do krásných šatů a vzal si nový klobouk s pérem. Řekl, že je odsoudí, že už o tom předem s Karlem mluvili.

Vešli jsme do sálu. Pan hrabě se postavil za stůl a řekl: „Nikdy jsem na svém panství lapky neměl. Vy jste první. Okrádání pocestných nedopustím. Budete odvedeni do sídelního města a tam budete předáni k odvodu na vojnu, kde sedm let pobudete. Ono vás přejde loupění a okrádání pocestných. Ještě, než vás strážní odvedou, zaplatíme vám také dlouhými penězi, ale my máme delší než vy. Každý z lapků dostane třicet ran na sprosté maso rákoskou a velitel dostane čtyřicet, protože všechno organizoval. Strážníci odvedte odsouzené vedle do menšího sálu, vysvlečte je do naha a přiveďte je hned spoutané zpět. Pan Karel půjde s vámi a na vše dohlédne.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ